На пута суворі,
На гомін привабливий бала
Степи неозорі
Украйни вона проміняла.

Та півдня палкого
Собі залишила приміту
Серед крижаного,
Серед невблаганного світу

Як ночі Украйни
У сяєві зір таємничих,
Доховують тайни
Слова її уст чарівничих.

Як обрії сині —
Очей її полиск і сяння,
Як вітер пустині —
Жагуче її милування.

І стиглістю сливи
Рожеве обличчя зоріє;
І сонце пестливе
У кучерях їй золотіє.

І, молячись щиро
За прикладом рідного краю,
Незайману віру
У серці дитячім плекає.

Як люд її рідний,
Не жде від чужинця опори;
Безмовно і гідно
Терпить і знущання, і горе.

На погляд зухвалий
Не займеться враз потаємно;
Звикає помалу,
Зате й не розлюбить даремно.

Переклад М. Зерова